

РЕШЕНИЕ

№ 7252

гр. София, 24.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **8529** по описа за **2023** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от С. Р. Д., чрез адв. С. П., срещу решение от 21.07.2023 г., постановено по НАХД № 11407/2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 1 състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) № 6084137, издаден от СДВР за наложено административно наказание „глоба“ в размер на 800 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

По изложените в жалбата доводи за неправилност на първоинстанционното решение, касаторът претендира неговата отмяна и отмяна на потвърдения с него електронен фиш. Твърди се, че районният съд е действал като наказващ орган и е посочил правната квалификация на нарушението, която липсвала в ЕФ в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 ЗАНН. Посочената от АНО норма съдържа няколко отделни хипотези, които визират различни състави на нарушения, но не била конкретизирана коя от тези хипотези е осъществена.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез упълномощен юрисконсулт, в депозирано писмено становище излага съображения за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност

на евентуално претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. – ГРАД, IX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съставът на районния съд, след анализ на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, е установил от фактическа страна, че срещу касатора е издаден електронен фиш за това, че на 07.04.2022 г. в 13:19 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от Автомагистрала Х. към ул. Ч. шосе, в населено място, при ограничение на скоростта 50 км/ч, за населено място, управлява лек автомобил Хюндай Соната, с рег. [рег.номер на МПС] със скорост на движение 85 км/ч, като по този начин е превишил разрешената скорост с 35 км/ч – нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

В хода на съдебното следствие пред първата инстанция е прието като доказателство удостоверение от акредитираната Полицейска лаборатория, от което било видно, че техническото средство, с което е заснето нарушението, представлява мобилна камера, която към датата на установяване на нарушението е била технически изправна.

Установено е, че автомобилът, с който е извършено нарушението е собственост на С. Р. Д.; процесният фиш е връчен лично; както и че разрешената скорост в процесния пътен участък, към датата на нарушението е била 50 км/ч.

Горната фактическа обстановка съдът е установил въз основа на приложените по делото писмени доказателства, а също и от приложените веществени доказателствени средства (снимков материал).

За да потвърди така издаденият електронен фиш СРС е приел, че същият съдържа законовите реквизити и мотивирано е отхвърлил изложените в сезиращата го жалба възражения в обратен смисъл. По същество е прието, че С. Д. е осъществила, от обективна и субективна страна, нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, изразяващо се в неизпълнение на задължението при избиране на скоростта на движение на управляваното пътно превозно средство да не превишава максимално допустимата скорост за движение на леки автомобили, за населено място.

Настоящата касационна инстанция споделя изцяло направения от СРС анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, тяхната тежест, както и направените от съда изводи относно релевантните по делото факти, като на основание чл. 221, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН препраща към тях.

Съдържанието на обжалвания електронен фиш е съобразено с изискванията на специалната норма на чл.189, ал.4 ЗДвП - посочени са всички обстоятелства от значение за съставомерността на деянието и за наличието на административно нарушение, като са описани конкретните параметри на нарушението и пределите на следващата се за него отговорност, посочена е правната квалификация, както и видът и размерът на приложимата административна санкция. В случая са спазени всички нормативно изискуеми предпоставки за санкциониране неправомерното поведение на касатора при управление на МПС с превишена скорост чрез издаване на електронен фиш.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че в случая липсва посочена санкционна разпоредба, доколкото не е изрично посочена хипотезата, към която е препращането на чл. 182, ал. 4 ЗДвП. Действително в случая не е извършено препращане към размера на предената глоба, но допуснатата неточност не води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Изрично е дефинирана нарушената законова норма, а именно чл.21, ал.1 ЗДвП, както и санкционната норма, която определя размера на наказанието. Установеният размер на превишението, допуснато в рамките на населено място, а именно 35 км/ч, не възпрепятства определянето на фиксираната по размер глоба. В този смисъл е и преобладаващата практика на АССГ, обективизирана в решение № 1744/20.03.2023 г. по КНАХД № 1273/23 г., решение № 2345/06.04.2023 г. по КНАХД № 838/23 г., решение № 2447/10.04.2023 г. по КНАХД № 94/23 г., решение № 6643/06.11.2023 г. по КНАХД № 7377/23 г. Настоящият съдебен състав не намира основание да се отклони от становището, че допуснатият пропуск не накърнява правото на защита на наказаното лице.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което на основание чл. 182, ал.4 ЗДвП законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора и правилно районният съд е потвърдил ЕФ.

С оглед изложеното касационната инстанция не намира основания за отмяна на първоинстанционното решение. Същото е правилно и не са налице твърдените в жалбата пороци на решението.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника за разноски под формата на юрисконсултско възнаграждение, поради което на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН С. Р. Д. следва да бъде осъдена да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 лв., определена на основание чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1-во АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.07.2023 г., постановено по НАХД № 11407/2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 1 състав.

ОСЪЖДА С. Р. Д. да заплати по сметка на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.